

Kæmner- og Kommunekasserne og paa Landet af Amtsrepartitionsfondene. Af Udgifterne med Fradrag af, hvad der i Medfør af § 25, 1ste Stykke, i Slutningen, refunderes af private, afholdes Halvdelen af Statskassen og Halvdelen i København af Stadens Kasse, paa Bornholm af den for Købstæder og Landdistrikter fælles Amtsfond og i øvrigt o. s. v. Jeg vil her være overordentlig taknemmelig for at faa den Assistance ved Affattelsen, som det ærede Medlem sikkert med sin lange Erfaring vil kunne give, og det kunde sikkert ikke tage lang Tid at faa indført saadanne Rettelser, som vare nødvendige for at gøre den Tanke, som vi ere enige om, tydeligere. Dertil kan jeg indskrænke mig.

Valdemar Olsen: Jeg maa naturligvis være det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) taknemmelig for hans Ord om, at han sympatiserer med Forslaget, og at han gerne vil være med til at gøre noget for de københavnske syge, men maa samtidig beklage, at det ærede Medlem ikke vil være med til at gennemføre Loven foreløbig. Det ærede Medlem udtalte, at vi have ikke disse Plejehjem, og senere udtalte det ærede Medlem, at dem kunde Kommunerne benytte Lejligheden til at bygge i Løbet af Sommeren, saa var det endda tidsnok at faa Loven vedtaget i næste Rigsdagssamling, og derefter kunde saa Hjemmene faa Statsanerkendelse efter Loven. Det tror jeg nu ikke, det ærede Medlem har Ret i. Det er netop først, naar Loven er vedtagen, at Kommunerne kunne tage Bestemmelse om, hvorvidt de kunne bygge disse Plejehjem eller ej, først kun paa Grundlag af en saadan Lov kunne Kommunerne bygge disse Hjem.

Som den bestaaende Tilstand er, have jo i Grunden Kommunerne Plejehjem overalt, nemlig paa Fattighusenes Sygeafdelinger; som Regel er der en saadan paa ethvert Fattighus. Det er de Plejehjem, som for Øjeblikket bydes fattige Mennesker med kroniske Sygdomme, og det er det Forhold, vi Forslagsstillere gerne ville have ændret, at det ikke blev paa Fattighuset, disse Mennesker bleve anbragte, naar de vare arbejdsudygtige og syge, men at de bleve anbragte paa andre Hjem, saa ledes, at det ikke havde Præg af Fattighjælp. Det er jo en Kendsgerning, at saadanne fattige, syge Mennesker meget nødt ville indlægges paa Fattiganstalterne, netop fordi de have dette Præg. Vi mene — og det ærede Medlem fra Vordingborg

(Carl Hansen) synes at være enig med os deri —, at Hjælpen her bør ikke være Fattighjælp, men at der bør være nogle særlige Hjem for saadanne fattige syge. Men naar det ærede Medlem er enig deri, maa han ogsaa være enig i, at denne Lov maa vedtages, inden Kommunerne kunne skride til Oprettelse af saadanne nye Hjem for kronisk syge. Der staar omtalt i Loven, at Staten skal give Bidrag til de syges Forplejning; mensaa længe Kommunerne ikke vide, om de kunne faa dette Bidrag eller ikke, kan man formentlig ikke forlange, at Kommunerne skulle bygge disse Hjem.

Det ærede Medlem sagde, at han — han brugte for Resten Vendingen: vi — har længe vidst, at denne Trang var til Stede. Det vil formentlig sige, at det ærede Medlem saavel som andre af hans Kred, som have haft med syge og Sygekassesager at gøre, længe have været paa det rene med, at denne Trang var til Stede, men det ærede Medlem burde da for længe siden være fremkommen med et lignende Forslag som det her foreliggende.

Han staar jo i et Parti, som i en lang Aarrække har haft Statsmagten i Hænde, og det havde da været hans og hans Meningsfællers Pligt, naar de længe have været paa det rene med, at Trangen var til Stede, at fremkomme med et saadant Forslag. I Stedet derfor giver det ærede Medlem sig til at rette et Angreb paa Københavns Kommune, fordi den ikke har oprettet saadanne Hjem. Naar end ikke en Kommune som Københavns Kommune har oprettet saadanne Hjem, hvad skal man saa sige, siger det ærede Medlem. Jeg vil gøre opmærksom paa, at Københavns Kommune har netop, i Henhold til de gældende Bestemmelser for kronisk syge, et saadant Hjem i St. Johannes Stiftelsen. Men for denne Stiftelse som for alle andre lignende Anstalter gælder det samme som for Fattighuset paa Landet, at de kronisk syge meget nødt ville derind. Saa vidt jeg har erfaret, vilde Københavns Kommune derfor sikkert hilse Vedtagelsen af en saadan Lov med Glæde, idet den da kunde komme til at oprette saadanne Hjem, som ikke vare Fattiganstalter, men hvor de kronisk syge kunde faa en human Sygepleje.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at hvis det ærede Medlem vedblivende fastholder, at Sagen skal behandles i Udvalg, maa det forstaas saaledes, at han ikke ønsker Sagen gennemført i alt Fald foreløbig, men at han ønsker den udskudt